

NO ROAD BACK

இரண்டாம் பகுதி

வாசற்படி 4

திரும்பிச் செல்ல வழியில்லை

புறப்பாட்டோடு தொடங்கும் பயணங்கள் உண்டு.

இழப்போடு தொடங்கும் வேறு பயணங்களும் உண்டு.

இது இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தது.

நீண்ட காலமாக, திரும்புதல் என்பது ஒரு புவியியல் விஷயம் என்று நம்பினேன்.

ஓர் இடத்தை விட்டுப் புறப்படுவது.

ஒரு தூரத்தைக் கடப்பது.

புறப்பட்ட இடத்துக்கே திரும்புவது.

அது ஓர் எளிய வரையறை.

வசதியானது.

தவறானதும்கூட.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல, சில திரும்புதல்கள் கண்ணுக்குத் தெரியும் எந்த இடத்துக்கும் இட்டுச் செல்வதில்லை என்று கண்டுகொண்டேன்.

ஏனெனில் சென்றடைய வேண்டிய இடம் இப்போது இல்லை.

அல்லது அது ஒருபோதும் இருந்ததில்லை.

அல்லது அதை அடையாளம் காண முடியாத அளவுக்கு நாம் மாறிவிட்டோம்.

இருந்தும் திரும்ப வேண்டும் என்ற தேவை எஞ்சி நிற்கிறது.

அது மனிதனின் மிக ஆழமான ஏக்கங்களில் ஒன்று.

விஷயங்கள் எளிமையாகத் தோன்றிய காலத்துக்குத் திரும்பிச் செல்ல விரும்புகிறோம். தெளிவாக.

ஒழுங்காக.

நாம் இழந்த மனிதர்களிடம் திரும்ப விரும்புகிறோம்.

தவறவிட்ட வாய்ப்புகளிடம்.

எடுக்காத முடிவுகளிடம்.

வாழ்க்கை எல்லா சாத்தியங்களுக்கும் இன்னும் திறந்திருப்பதுபோலத் தோன்றிய தருணங்களிடம்.

ஆனால் காலம் எதையும் திருப்பித் தருவதில்லை.

அது அதன் தொழில் அல்ல.

காலம் உருமாற்றுகிறது.

அது ஒருபோதும் திருப்பித் தருவதில்லை.

சாத்தியமற்ற திரும்புதல்களைத் துரத்திய ஆண்டுகள் இருந்தன.

அதை உணராமலேயே செய்தேன்.

என்னுடைய முந்தைய வடிவங்களை மீட்டெடுக்க முயன்றேன்.

அந்த இளைஞனை.

அந்தத் தொழில்முறையாளனை.

அந்த மகனை.

தான் எங்கே போகிறோம் என்று தெரியும் என
உறுதியாக நம்பிய அந்த மனிதனை.

ஒவ்வொரு முயற்சியும் ஒரே விதமாக முடிந்தது.

ஓர் ஏமாற்றத்துடன்.

ஏனெனில் அந்த மனிதன் இப்போது இல்லை.

அப்படி இருப்பதுதான் சரி.

ஒரு காலை, கடந்த காலத்தை நான் பார்க்கும்
விதத்தையே மாற்றிய ஒன்றைப்
புரிந்துகொண்டேன்.

நான் உண்மையில் திரும்பிச் செல்ல
விரும்பவில்லை.

ஓர் உணர்வை மீட்டெடுக்க விரும்பினேன்.

ஓர் உறுதியை.

ஒரு பழக்கமான நெருக்கத்தை.

பதில்களைவிடக் கேள்விகள் குறைவாகத்
தோன்றிய உலகின் ஒரு வடிவத்தை.

ஆனால் வாழ்க்கை காலத்தின் வழியே
பயணங்களை வழங்குவதில்லை.

அது உருமாற்றங்களை மட்டுமே வழங்குகிறது.

அப்போதுதான் திரும்புதலை வேறு விதமாகப்
பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

நான் முன்பு இருந்ததை நோக்கிய ஓர் இயக்கமாக
அல்ல.

நான் ஆகியிருப்பதை நோக்கிய ஓர் அணுகுதலாக.
வேறுபாடு மிகப் பெரியது.

திரும்பிச் செல்ல முயலும்போது, நாம் காலத்தோடு
போராடுகிறோம்.

முன்னோக்கிச் செல்வதை
ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, இறுதியாக அதைப்
புரிந்துகொள்ளத் தொடங்குகிறோம்.

பலர் தங்கள் வாழ்நாளை ஒரு வீட்டைத்
தேடுவதிலேயே கழிக்கிறார்கள்.

அது ஓர் இடம் என்று நினைக்கிறார்கள்.

ஒரு நகரம்.

ஒரு தெரு.

ஒரு தேசம்.

பிறகு, வீடு என்பது ஆன்மாவின் ஒரு நிலை என்று
அவர்கள் கண்டுகொள்ளும் நாள் வருகிறது.

எந்தப் புவியியல் ஆயத்தொலைவும் அதற்கு
உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது என்றும்.

என் வாழ்நாளில் பல நாடுகளைக்
கடந்திருக்கிறேன்.

பல பண்பாடுகளை.

பல மொழிகளை.

ஒவ்வொரு முறையும் எதையோ பின்னால் விட்டுச் சென்றேன்.

ஒவ்வொரு முறையும் வேறு எதையோ சேகரித்துக்கொண்டேன்.

அதை உணராமலேயே, அனுபவங்களின் ஒரு வாழும் ஆவணக் காப்பகமாக நான் மாறிக்கொண்டிருந்தேன்.

வெவ்வேறு இடங்களால் ஆன ஒரு மொசைக் ஓவியம்.

ஒரு கட்டத்தில் என்னிடமே கேட்பதை நிறுத்தினேன்:

“நான் எங்கே சேர்ந்தவன்?”

என்னிடமே கேட்கத் தொடங்கினேன்:

“நான் என்னுடன் எதைச் சுமந்து செல்கிறேன்?”

இரண்டாவது கேள்வி மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது.

ஏனெனில் சார்ந்திருத்தல் மாறுகிறது.

எல்லைகள் மாறுகின்றன.

வரைபடங்கள் மாறுகின்றன.

நாம் உள்ளே சுமந்து செல்வதோ, தொடர்ந்து பயணித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

திசை தெரியாத உணர்வு வழக்கத்தைவிட வலுவாக இருந்த சில இரவுகள் எனக்கு நினைவிருக்கின்றன.

எல்லாமே தொலைவில் இருப்பதுபோலத்
தோன்றிய இரவுகள்.

மனிதர்கள்.

இடங்கள்.

உறுதிகள்.

நானேகூட.

அந்தத் தருணங்களில் மிகப் பழைய சபலம்
தலைதூக்கியது.

திரும்பிச் செல்வது.

செய்ததை அழிப்பது.

பழையபடி மீட்டமைப்பது.

முந்தைய ஒரு புள்ளியிலிருந்து மீண்டும்
தொடங்குவது.

ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் யதார்த்தம் எனக்கு
அதே உண்மையைக் காட்டியது.

முந்தைய புள்ளி என்று எதுவும் இல்லை.

இப்போதைய புள்ளி மட்டுமே இருக்கிறது.

அதை வைத்து என்ன செய்வது என்ற தேர்வும்.

காலப்போக்கில், கடந்த காலத்தை ஒரு
சேருமிடமாக அல்ல, ஒரு நூலகமாகக் கருதக்
கற்றுக்கொண்டேன்.

சென்று பார்க்க வேண்டிய ஓர் இடம்.

குடியிருக்க வேண்டிய இடம் அல்ல.

ஏனெனில் கடந்த காலத்தில் வாழ்பவர்கள் மெல்ல
மெல்ல நிகழ்காலத்தில் வாழ்வதை
நிறுத்திவிடுகிறார்கள்.

நிகழ்காலம் இல்லாமல் எதிர்காலம் இல்லை.

நான் நேசித்த மனிதர்கள்.

நான் கடந்த நகரங்கள்.

நான் இழந்த வாய்ப்புகள்.

வெற்றிகள்.

தோல்விகள்.

எல்லாமே தொடர்ந்து இருந்தன.

ஆனால் ஒரு வேறுபட்ட வடிவில்.

ஏற்கெனவே எழுதப்பட்ட பக்கங்களைப்போல.

மீண்டும் படிக்கப்பட வேண்டியவை.

மீண்டும் எழுதப்பட வேண்டியவை அல்ல.

அது ஒரு விடுதலையாக இருந்தது.

ஏனெனில் மீட்டெடுக்க முடியாததைத் தேடுவதை
இறுதியாக நிறுத்தினேன்.

இன்னும் கட்டியெழுப்பக்கூடியவற்றில் ஆற்றலைச்
செலுத்தத் தொடங்கினேன்.

முரண்பாடாக, கடந்த காலம் என்னைத்
துரத்துவதை நிறுத்தியது துல்லியமாக அந்தத்
தருணத்தில்தான்.

அதை ஒரு சேருமிடமாக நடத்துவதை நான்
நிறுத்தியபோது.

மனிதர்களிடமும் இதைப்போன்ற ஒன்று நடந்தது.

பலர் என் வாழ்க்கையிலிருந்து விலகிச்
சென்றிருந்தனர்.

சிலர் விருப்பத்தால்.

வேறு சிலர் தேவையால்.

இன்னும் சிலர் காலத்தின் எளிய வேலையால்.

முதலில் அந்த இல்லாமைகளை இழப்புகளாகப்
புரிந்துகொண்டேன்.

பிறகு, சில உடனிருப்புகள் வேறு வழிகளில்
தொடர்ந்து இருந்தன என்று புரிந்துகொண்டேன்.

விட்டுச் சென்ற பாடங்களில்.

நினைவுகளில்.

நடத்தைகளில்.

என்மீது தொடர்ந்து தாக்கம் செலுத்திய
முடிவுகளில்.

இதுவும் ஒரு திரும்புதலே.

மனிதர்களின் திரும்புதல் அல்ல.

அவர்களின் அர்த்தத்தின் திரும்புதல்.

ஒருவேளை முதிர்ச்சி என்பது துல்லியமாக
இதில்தான் இருக்கிறது.

எதுவும் தன் மூல வடிவில் திரும்புவதில்லை என்று
புரிந்துகொள்வதில்.

ஆனால் கிட்டத்தட்ட எல்லாமே ஒரு புதிய வடிவில்
தொடர்ந்து வாழ முடியும் என்பதில்.

இறுதியில், திரும்பிச் செல்லும் சாலையைத்
தேடுவதை நிறுத்தினேன்.

ஏனெனில் எந்த வரைபடமும் ஒருபோதும் காட்டாத
ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்.

நான் எங்கும் திரும்பிச் செல்லவில்லை.

நான் வந்து சேர்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

எல்லாப் புறப்பாடுகள், எல்லா இழப்புகள், எல்லாச்
சந்திப்புகள், எல்லா உருமாற்றங்கள்
ஆகியவற்றால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட என்னுடைய
ஒரு வடிவத்திடம் வந்து சேர்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

அப்போதுதான் அந்த முரண்பாடு தானாகவே
தீர்ந்தது.

பல ஆண்டுகளாக நான் தேடிய திரும்புதல் கடந்த
காலத்துக்கு இட்டுச் செல்லவில்லை.

அது என்னிடமே இட்டுச் சென்றது.

அதனால்தான் எங்குமில்லாத இடத்திலிருந்து ஒரு
திரும்புதல் என்று சொல்வது துல்லியமானது.

சேருமிடம் இல்லாததால் அல்ல.

ஆனால் சேருமிடத்துக்கு முகவரி இல்லாததால்.

அது புவியியல் இல்லாத ஓர் இடம்.

எல்லைகள் இல்லாதது.

ஆயத்தொலைவுகள் இல்லாதது.

என் வாழ்நாள் முழுவதும் அடையாளம்
காணாமலேயே நான் கடந்து வந்த ஓர் இடம்.

எங்குமில்லாத இடத்திலிருந்து ஒரு திரும்புதல்.
நான் ஆகியிருப்பதை நோக்கிய ஒரு திரும்புதல்.